

Arrest

nr. 253 105 van 20 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 24 december 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 1 oktober 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoeker (hierna: verzoeker) komt op 26 september 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 27 november 2008 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 24 282 van 9 maart 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 31 maart 2009 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 26 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 28 juli 2009 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 14 mei 2012 ongegrond bevonden.

Op 10 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 augustus 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

Op 27 juni 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 juni 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 27 januari 2015 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 mei 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 13 mei 2015 wordt tevens aan verzoekers een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen voormelde beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 189 289 van 30 juni 2017 wordt verworpen.

Op 1 december 2017 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 23 april 2018 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 23 april 2018 wordt tevens aan verzoekers een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen voormelde beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 210 423 van 2 oktober 2018 wordt verworpen.

Op 31 januari 2019 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 1 oktober 2020 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“B., D. (N° R.N. ...) geboren te
Kaski Dhampus 5 / Nepal op (...)1985
Ook gekend als: had een valse identiteit met een Indisch paspoort: M. S.*

+ echtgenote:

*T. Bhandari, Debaka Kumari (N° R.N. ...) geboren te
Kaski Dhampus 5 / Nepal op (...)1988
Tijdens de asielprocedure zei haar man dat ze geboren is te: Sarangkot, Kaski*

+ kind:

B., D. (N° R.N. ...) geboren te Elsene / België op (...)2012

*Nationaliteit: Nepal
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom het gezin de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, in casu te India. Het is voor Nepalezen administratief mogelijk om een aanvraag in te dienen via de ambassade in India.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en de (ontvankelijke) aanvragen volgens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In maart 2009 werd de asielprocedure van mijnheer afgesloten. Op 03.04.2009 betekende hij een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan hij geen gevolg gaf. Als hongerstaker startte hij in juli 2009 een procedure 9ter op om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op basis van medische redenen. Op 14.05.2012 werd een ongegronde beslissing genomen. Eerder heeft het gezin al 4 keer een aanvraag volgens artikel 9bis ingediend. Alle procedures werden afgesloten en betrokkenen gaven nooit gevolg aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat betrokkenen inmiddels al 10 jaar/ meer dan 10 jaar op het Belgische grondgebied verblijven, is te wijten aan hun eigen gedrag. De instructie om het grondgebied te verlaten, werd nooit opgevolgd. Daar dragen zij zelf de verantwoordelijkheid voor. Dat mijnheer in het bezit is geweest van een attest van immatriculatie (een document dat aangeeft dat betrokkene een procedure heeft opgestart waarin nog geen beslissing werd genomen) doet geen situatie ontstaan die hem nu verhindert terug te keren naar Nepal en via de ambassade in India een visum aan te vragen voor een verblijf in België.

Het kind is in België geboren, op (...)2012 in Elsene. Het kind startte het 3de leerjaar voor het schooljaar 2020- 2021. Onderwijs in België werd hem niet belet, maar niets belet het kind om in Nepal verder naar school te gaan. Via zijn ouders zal het kind kennis hebben van de Nepalese taal en de Nepalese cultuur. Het kind heeft bovendien nog familie in Nepal waaronder een zus die in Nepal is achtergebleven bij de familie. Dat het kind aangesloten is bij een sportclub betekent niet dat het gezin daardoor wordt verhinderd om naar Nepal te reizen. Het kind kan zich ook in Nepal aansluiten bij de sportclubs daar aanwezig. Dat het gezin gedurende meerdere jaren in België verblijft, is te wijten aan het gedrag van de ouders die nooit gevolg gaven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Het gezin verblijft sedert september 2010 illegaal op het Belgische grondgebied. Er zijn in Nepal zowel staatscholen als (duurdere) privéscholen. De hoofdstad Kathmandu telt vijfhonderd particuliere en openbare scholen. Het recht op onderwijs in Nepal is dus gegarandeerd, ook al is Nepal een armer land dan België en zijn er enkele scholen die heropgebouwd moesten worden ten gevolge een aantal ernstige aardbevingen die in het verleden plaats vonden. Het kind kan zich in Nepal verder ontplooien. Het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind wordt niet geschonden. Dat de opportuniteiten geringer zouden zijn, wordt niet aangetoond en kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het is in het belang van het kind dat het bij zijn ouders kan blijven en terug aansluiting kan vinden met zijn familie in Nepal. Het is niet in het belang van een kind om alleen achter te blijven in België, terwijl zijn ouders terug dienen te keren naar het land van herkomst. Dat het kind nog nooit in Nepal is geweest, betekent niet dat terugkeer onmogelijk of zelfs schadelijk zou zijn. Het kind kan zijn lager onderwijs gedurende de tijd van de procedure via de Belgische ambassade verder zetten in een staatschool of een particuliere school. Via zijn ouders zal hij kennis hebben van de Nepalese taal. Schoolgaan in Nepal is niet onmogelijk en kan evengoed verrijkend zijn voor de ontwikkeling van het kind. De ouders tonen niet aan dat het welzijn van hun kind niet gegarandeerd kan worden in Nepal. De ouders zijn verantwoordelijk voor het welzijn van hun kind. De ouders schaden de belangen van hun kind als zij hun jarenlange illegale verblijf op het Belgische grondgebied blijvend verder zetten. Het is ook in het belang van hun kind in Nepal, P. B. geboren op (...)2008, dat haar ouders in haar nabijheid zouden zijn.

De elementen van integratie (het volgen van Nederlandse en Franse taallessen, het spreken van de Nederlandse taal, de tewerkstellingsmogelijkheden in België, het vrijwilligerswerk, hun kennissenkring, de stelling dat betrokkenen zich aangepast hebben aan de Belgische cultuur, waarden en normen en in België in eigen onderhoud willen kunnen voorzien) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Dat betrokkenen heden geen familie meer zouden hebben in Nepal is ongeloofwaardig en strijdig met wat mijnheer verklaarde tijdens zijn asielprocedure. Zelfs indien er nu geen familie meer aanwezig zou zijn in Nepal, is Nepal geen onbekend land voor mijnheer en mevrouw gezien zij er geboren zijn en er opgroeiden. Hun integratie in de Belgische samenleving kan in geen geval vergeleken worden met hun

Nepalese identiteit. Bovendien kunnen betrokkenen de hulp inroepen van de Internationale Organisatie voor Migratie om hun terugkeer te vergemakkelijken en steun te krijgen.

Dat artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens zou geschonden worden bij een terugkeer naar Nepal wordt niet aangetoond en is bovendien ongeloofwaardig. Mevrouw heeft nooit asiel aangevraagd, heeft m.a.w. nooit om internationale bescherming gevraagd. Mijnheer verklaarde tijdens zijn asielprocedure een monarchist te zijn en de maoïsten te vrezen, maar de Belgische asielinstanties onderzochten zijn aanvraag en kwamen tot de conclusie dat zijn voorgehouden vrees ongeloofwaardig was. Betrokkenen geven aan dat het gemiddelde jaarinkomen in Nepal 240 euro bedraagt, dat veel Nepalezen 1 euro per dag verdienen, dat meer dan de helft van de Nepalezen in sloppenwijken wonen en dat 45 % analfabeet zou zijn. Het gezin behoort tot het welgestelde deel van de Nepalese bevolking gezien hun mogelijkheid om naar Europa te reizen. Mijnheer alleen al verklaarde dat hij 350.000 Indische roepies betaalde om naar België te reizen (350.000 euro is ongeveer 4.000 euro).

Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de (blote) bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Op 1 oktober 2020 neemt de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“ De heer:

Naam, voornaam: B., D.

geboortedatum: (...)1985 Kaski

geboorteplaats: Dhampus 5

Nationaliteit: Nepal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een internationaal geldig paspoort voorzien van een geldig visum om op het Belgische grondgebied te kunnen verblijven”

Op 1 oktober 2020 neemt de gemachtigde ook voor verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“mevrouw,

Naam, voornaam: T. B., D. K.

geboortedatum: (...)1988

nationaliteit: Nepal

+ kind: B., D. geboren te Elsene / België op (...)2012

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mevrouw is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijven voor dat verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

Verweerder werd op 11 februari 2021 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend en geen administratief dossier

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Staatssecretaris meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoekers begrijpen niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wensen te reageren op de bestreden beslissingen.

2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Eerst en vooral werd er onzorgvuldig gehandeld door Dienst Vreemdelingenzaken te Anderlecht. Verzoekers mochten op 27.11.2020 de brief i.v.m. de negatieve beslissing in ontvangst nemen. Op het schrijven gericht aan de DVZ Anderlecht werd er melding gemaakt van een

onontvankelijkheidsbeslissing inzake de regularisatieaanvraag o.b.v. 9bis alsook van een bevel om het grondgebied te verlaten voor alle leden van het gezin. De onontvankelijkheidsbeslissing mochten verzoekers echter niet in ontvangst nemen.

Uw Raad zal zien dat de kopie, gevoegd bij huidig beroepsverzoekschrift, niet werd ondertekend door verzoekers voor ontvangst.

Er werd meermaals bij DVZ Anderlecht aangedrongen tot het bekomen van deze beslissing, doch werd geweigerd deze af te leveren.

Het is de taak van de staatssecretaris en in het bijzonder zijn gemachtigde om de argumenten waarop de beslissing tot onontvankelijkheid gebaseerd is, over te maken aan de betrokkenen zodat zij zich hiertegen kunnen weren. Zonder beslissing kan hiertegen geen beroep worden ingesteld en zal zelfs het beroep onontvankelijk verklaard worden bij gebreke aan beslissing.

Dit kan echter niet de bedoeling zijn.

Bovendien wordt in de beslissing melding gemaakt van een andere alias. Verzoeker heeft in het verleden met een vals paspoort zijn vlucht vanuit Nepal naar Europa gemaakt. Hij heeft echter nooit deze valse identiteitsgegevens gebruikt om een procedure op te starten bij de Belgische autoriteiten. In vorige beslissingen werd hiervan ook nooit melding gemaakt.

Het is internationaal toegelaten om met alle middelen die nodig zijn, te vluchten van mensonterende situaties indien men een gegronde vrees heeft tot vervolging. Verzoeker heeft dan ook in het verleden een vals paspoort gebruikt om deze vlucht te bewerkstelligen, doch eens in België aangekomen, heeft hij zijn werkelijke identiteitsgegevens opgegeven en onder deze gegevens een verzoek tot internationale bescherming gedaan bij de Belgische autoriteiten. Hij heeft dan ook nooit een valse identiteit in België aangenomen.

Het is onnodig om hiervan melding te maken op huidige onontvankelijkheidsbeslissing.

Tenslotte is het zeer onzorgvuldig van verwerende partij om geen nieuw onderzoek te doen naar de schending van art. 3 van het EVRM. Zij verwijzen naar de situatie i.v.m. het verzoek tot internationale bescherming, doch een asielprocedure is een andere procedure, met andere gronden. Bovendien is zijn asielprocedure reeds afgesloten in maart 2009. Men kan zich onmogelijk baseren op een onderzoek m.b.t. art. 3 van het EVRM dat reeds dateert van 2009.

Het is zeker niet ondenkbaar, ondanks een negatieve beslissing m.b.t. een verzoek tot internationale bescherming, het voor verzoekers onmogelijk is om terug te keren uit vrees voor mensonterende situaties. Een verzoek tot internationale bescherming wordt op andere gronden gebaseerd en beoordeeld.

Men dient dan ook een grondig, individueel en actueel onderzoek te verrichten alvorens een negatieve beslissing te nemen.

Dit als dusdanig naast zich neerleggen en dit niet naar behoren onderzoeken is dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers haalden in hun aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

" Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Nepal behoort nog steeds tot de armste landen in onze wereld. De economie wordt er gekenmerkt door een zeer ongelijke verdeling van de welvaart. Het gemiddelde inkomen per mens van de bevolking in Nepal bedraagt 240 Euro op jaarbasis. Meer dan de helft van de bevolking moet zien rond te komen met 1 Euro per dag.

Verder heeft de bevolking bijna geen eten en wonen meer dan de helft van de Nepalese inwoners in sloppenwijken in plaats van fatsoenlijke huizen. In Nepal is ruim 45% van de bevolking analfabeet. Bij vrouwen ligt dat percentage zelfs op 58%.'

Intussen zijn verzoekers reeds jaren op Belgisch grondgebied en werd hun zoon hier geboren. Zij hebben in hun land van herkomst alles en iedereen achterlaten en hebben geen enkel opvangnetwerk waarop zij kunnen terugvallen in Nepal. Zij kunnen in geen enkel geval rekenen op de steun van familie of vrienden om hen bij te staan aangezien zij reeds jaren geleden vertrokken zijn en daar niemand meer hebben.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men beslist tevens op 01.10.2020 ook tot een bevel om het grondgebied te verlaten en aldus dient men een onderzoek te verrichten en op basis van de actuele situatie te beoordelen of zij al dan niet kunnen terugkeren zonder enig gevaar te lopen.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst in hoofde van verzoekers gevoerd!

Door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM immers geschonden worden. Niet alleen is er sprake van erbarmelijke omstandigheden in Nepal zeker na de COVID-19 epidemie, maar tevens zal hun zoon dienen mee af te reizen naar een land waar hij nooit verbleven heeft. Hier werd geen of onvoldoende rekening mee gehouden en geen enkel onderzoek naar gevoerd hoewel dit een enorme impact zal hebben zowel op zijn leven als dat van het ganse gezin.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479.83), 12 maart 1984).

Verzoekers hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM (infra). Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegden verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p.

385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene. Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkenen om naar hun land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Nepal om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Zij hebben in België hun leven opgebouwd en werden in België ouder van een zoon, inmiddels 8 jaar. Hij loopt ondertussen enkele jaren school, heeft net het 3de leerjaar aangevat en is schoolplichtig

De reis naar Nepal, een land waar hij nooit heeft verbleven, zal voor hem nefaste gevolgen hebben. Hij zal uit zijn vertrouwde omgeving (begeleiding, school, familie) gehaald worden om naar een land af te reizen waar hij nooit heeft verbleven, waar alles en iedereen nieuw is en de noodzakelijke begeleiding ontoereikend of helemaal niet beschikbaar is.

Verzoekers verblijven hier intussen meer dan 10 jaar en hebben zich geheel aangepast aan de Belgische waarden en normen. Het enige wat zij willen is dat hun zoon met deze waarden en normen verder laten opgroeien en dat hij zijn school hier kan afmaken.

Er wordt tevens vermeld dat verzoekers tot het welgestelde deel van de bevolking zou behoren gelet op het feit dat hij zijn vlucht naar België heeft kunnen bekostigen en deze +- 350.000 roepies heeft gekost. Hij heeft, om dat te bekostigen, zijn hebben en houden moeten verkopen. Hij had een gegronde vrees voor zijn leven en heeft dan ook deze keuze, uit noodzaak, moeten maken. Dit gezin behoort geenszins tot het welgestelde deel van de bevolking.

Tenslotte wordt hun zoon wel degelijk in het Nederlands opgevoed. Hij heeft steeds in het Nederlands les gevolgd.

Zij wensen dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoekers hun verblijf en hun integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekers en hun zoon bevinden zich immers in België! Uiteraard dient ook het feit dat D. hier geboren is en enkel en alleen in onze maatschappij heeft geleefd, als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Hij kind heeft hier al meerdere jaren en enkel en uitsluitend in onze taal school gelopen (infra).

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

• je kind zou een school- of academiejaar verliezen "

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in hun bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

Lopende asielpcedure Schending van artikel 3 of 8 EVRM

*Administratieve onmogelijkheid Medische elementen
Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden
(Eigen markering)*

Dat verzoekers wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Zij kunnen toch niet terugkeren naar Nepal om aan te tonen dat zij in Nepal in een mensonwaardige situatie terechtkomen.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Deze beslissingen schenden de motiveringsverplichting

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit zuil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekers de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekers mochten de onontvankelijkheidsbeslissing niet persoonlijk in ontvangst nemen. Deze is door hun raadsman opgevraagd via openbaarheid van bestuur. Er heeft tot op heden geen correcte kennisgeving plaatsgevonden in dit dossier.

Verzoekers kunnen op geen enkele manier uit de beslissingen afleiden waarom hun langdurig, deels legaal verblijf, werkbereidheid en hun integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie van hun verblijf.

Bovendien wordt aan D., de zoon van verzoekers, de koppigheid verweten van zijn ouders, verzoekers. Zij wensen enkel het beste voor hun zoon te bekomen in Europa. Zij wensen hem een beter leven te bezorgen dan in Nepal ooit mogelijk was geweest. Deze situatie wordt doorheen de beslissing verweten aan de zoon.

Zij hebben echter het beste willen maken van de situatie. D. gaat in België naar school. Hem nu van school halen, zal nefaste gevolgen hebben voor zijn toekomst niet enkel op professioneel vlak (onderwijs, tewerkstelling), maar ook op sociaal vlak. Hij zal de vriendjes die hij op school heeft en de contacten die hij heeft opgebouwd gedurende de jaren dienen achter te laten.

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“de elementen van integratie (het volgen van Nederlandse en Franse taallessen, het spreken van de Nederlandse taal, de tewerkstellingsmogelijkheden in België, het vrijwilligerswerk, hun kennissenkring, de stelling dat betrokkenen zich aangepast hebben aan de Belgische cultuur, waarden en normen en in

België in eigen onderhoud willen kunnen voorzien) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen!

Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot verblijf kan zijn voor verzoekers.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Bovendien hebben deze elementen van integratie zich tijdens legaal verblijf voorgedaan. Verzoeker genoot nl. 4 jaar van een attest van immatriculatie en het legaal verblijf dat daarmee gepaard gaat.

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is! Dit betekent dan ook een interpretatie contra legem.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoekers op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op hebben, zodat zij kunnen werken en bijdragen in de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wensen. Tevens is het voortzetten van de scholing van D, hier in België ook zeer belangrijk gezien de scholingsmogelijkheden in Nepal beduidend minder, soms onmogelijk zijn temeer daar D. nog nooit in Nepal heeft verbleven en zich nooit het Nepalees schrift heeft eigen gemaakt en er dus als dusdanig nooit in die taal scholing heeft gekregen.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden, reden waarom ze een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis in dienden teneinde hun verblijf te regulariseren.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekers verblijven al geruime tijd in België! Dat zij dan ook onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, zij hebben hier immers een leven in veiligheid opgebouwd! Dat voor D. België "het land van herkomst" is gezien hij hier geboren is en hij nog nooit elders verbleven heeft.

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissingen van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Deze beslissingen schenden het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

D., de zoon van verzoekers, loopt school in België. Hij werd hier geboren en groeit op volgens de Belgische waarden en normen. Het feit dat hij schoolgaand is en bij een weigering van een regularisatie een schooljaar dreigt te verliezen, betekent dat er sprake is van buitengewone omstandigheden.

Het argument van verwerende partij dat hij ook school kan lopen in Nepal is in dat kader absoluut onredelijk! Het belang van het kind wordt wel degelijk geschaad. Er wordt geen rekening gehouden met de mentale gevolgen van een afreis naar Nepal (er kan niet gesproken worden van een terugkeer gelet op het feit hij in België geboren werd). Het is onredelijk van verwerende partij om te verwachten dat het kind zomaar naar Nepal kan gaan om daar naar school te gaan en aldus weggetrokken wordt uit zijn vertrouwde omgeving, om dan een regularisatie aan te vragen in Nepal.

Dat de situatie van verzoekers en hun zoon wel degelijk van die aard is dat minstens een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is. De schoolplicht en ook het schooltraject dat het kind hier reeds heeft afgelegd dienen hierbij zeker in aanmerking te worden genomen.

Bovendien is het ook niet redelijk van verwerende partij om te verwachten van verzoekers dat hun zoon een schooljaar verliest om op die manier een aanvraag te doen bij de bevoegde autoriteiten in het land van herkomst. Het kind is niet vertrouwd met het Nepalees schrift en zal een ernstige leerachterstand ontwikkelen die hem niet ten goede komt. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit geen schending van het belang van het kind zou zijn. Er wordt gesteld dat hij via zijn ouders kennis heeft van het Nepalees schrift en dat dit verrijkend kan zijn voor zijn ontwikkeling. Een kind van deze leeftijd wegrukken uit zijn vertrouwde omgeving om hem over te brengen naar een land waar hij niet mee vertrouwd is, waar hij niemand kent en de taal niet van spreekt, is voor een kind van 8 jaar niet verrijkend. Dit is zeer beangstigend.

Dat het voor zich spreekt dat dit niet vanzelfsprekend is voor verzoekers om met hun zoon deze reizen te ondernemen en dat dit bovendien ook in alle redelijkheid niet van verzoekers verwacht kan worden! Het is ook zeer onredelijk te stellen dat dit verrijkend KAN zijn. Dit is een veronderstelling van verwerende partij. Er kan onmogelijk aangetoond worden dat hiernaar onderzoek werd verricht.

Hij loopt ondertussen al ettelijke jaren school in België, in het Nederlands. Hierdoor heeft hij het Nepalees schrift nooit geleerd en heeft hij nooit in een andere dan de Nederlandse taal/schrift school gelopen. Dit is namelijk ver verwijderd en volledig verschillend van het Nepalees schrift.

Dat hiermee dan ook rekening gehouden moet worden, (arrest RvV -181.193 d.d. 24.01.2017). Men kan niet louter stellen dat dit wel geleerd zal zijn via de ouders, zeker niet nadat hij reeds enkele jaren in het Nederlands school loopt. Hij zal in Nepal niet kunnen aarden of volgen. Ook heeft hij in België een uitgebreide vriendenkring uitgebouwd die hij moet achterlaten.

Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden zijn die een aanvraag in België mogelijk maken en dat de buitengewone omstandigheden door verzoekers werden aangetoond, doch door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden.”

3.2 De Raad merkt op dat bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantoonden dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft ook toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Verweerder heeft in de tweede en derde bestreden beslissing uiteengezet dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten omdat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van een geldig paspoort dat is voorzien van een visum waarmee zij in België kunnen verblijven. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De omstandigheid dat verzoekers niet in het bezit zouden zijn gesteld van een afschrift van de bestreden beslissingen heeft hen niet belet, middels hun raadvrouw, een beroep tot nietigverklaring en

een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in te dienen. Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoekers wel degelijk kennis hebben genomen van de motieven in de beslissingen. Verzoekers tonen bijgevolg geen belang aan bij hun grief dat zij geen afschrift zouden hebben bekomen van de bestreden beslissingen.

In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande verzoeker verwezen naar een *alias*, met name dat verzoeker “*een valse identiteit (had) met een Indisch paspoort: M.S.*”. Verzoeker betwist dit niet doch hij betoogt dat hij nooit gebruik heeft gemaakt van deze valse identiteitsgegevens om een procedure op te starten bij de Belgische autoriteiten.

Er kan verweerder bezwaarlijk worden verweten dat er melding wordt gemaakt in de eerste bestreden beslissing van de *alias* waarvan verzoeker gebruik heeft gemaakt middels een Indisch paspoort. Verzoeker betwist ook niet dat hij met “*een vals paspoort (is) gevlucht vanuit Nepal naar Europa*”. Het feit dat hij geen gebruik heeft gemaakt van de valse identiteit bij het opstarten van een procedure doet aan het voorgaande geen afbreuk. Waar verzoekers betogen dat “*het (...) internationaal toegelaten (is) om met alle middelen die nodig zijn te vluchten van mensonterende situaties indien men een gegronde vrees heeft voor vervolging*”, gaan zij eraan voorbij dat verzoekers asielaanvraag door de Raad in hoger beroep bij arrest nr. 24 282 van 9 maart 2009 negatief werd beoordeeld en dat hij bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond. Het betoog is dan ook niet dienstig.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak, wat betreft de eerste bestreden beslissing, worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris nagaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers geven te kennen niet akkoord te gaan met verweerdere appreciatie van de door hen aangebrachte gegevens.

Verzoekers geven in de eerste plaats aan dat verweerder heeft nagelaten de situatie in hun land van herkomst te onderzoeken terwijl ze er in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op hebben gewezen dat een terugkeer naar dat land een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) zou uitmaken.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert echter dat verweerder wel degelijk rekening hield met de problemen die verzoekers stelden te hebben in hun herkomstland en met hun verwijzing naar artikel 3 van het EVRM. Zo wordt in de beslissing het volgende gemotiveerd: *“Dat artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens zou geschonden worden bij een terugkeer naar Nepal wordt niet aangetoond en is bovendien ongeloofwaardig. Mevrouw heeft nooit asiel aangevraagd, heeft m.a.w. nooit om internationale bescherming gevraagd. Mijnheer verklaarde tijdens zijn asielprocedure een monarchist te zijn en de maoïsten te vrezen, maar de Belgische asielinstanties onderzochten zijn aanvraag en kwamen tot de conclusie dat zijn voorgehouden vrees ongeloofwaardig was. Betrokkenen geven aan dat het gemiddelde jaarinkomen in Nepal 240 euro bedraagt, dat veel Nepalezen 1 euro per dag verdienen, dat meer dan de helft van de Nepalezen in sloppenwijken wonen en dat 45 % analfabeet zou zijn. Het gezin behoort tot het welgestelde deel van de Nepalese bevolking gezien hun mogelijkheid om naar Europa te reizen. Mijnheer alleen al verklaarde dat hij 350.000 Indische roepies betaalde om naar België te reizen (350.000 euro is ongeveer 4.000 euro).”*

Vooreerst merkt de Raad op dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing vaststelt dat zij hun aanvraag kunnen indienen via de Belgische ambassade in New Delhi, India. De bestreden beslissingen verplichten verzoekers bijgevolg in beginsel niet om naar Nepal, het land waarnaar verzoekers stellen niet te kunnen terugkeren, te reizen. Verweerder stelt daarnaast vast dat de asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen omdat zijn voorgehouden vrees ongeloofwaardig was. Verzoekster heeft nooit om internationale bescherming verzocht.

Het is niet kennelijk onredelijk of incorrect om een problematiek die door een gespecialiseerde asielinstantie niet werd aanvaard om een internationale beschermingsstatus toe te staan, wat impliceert dat door het aanvoeren van deze problematiek geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM werd aangetoond, ook niet te aanvaarden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekers in hun aanvraag wezen op het laag inkomen van Nepalezen en meer dan de helft van de Nepalezen in sloppenwijken wonen en dat 45% analfabeet zou zijn, motiveert verweerder dat verzoekers tot het welgestelde deel van de Nepalese bevolking behoren gezien hun mogelijkheid om naar Europa te reizen. Verzoekers betogen dat zij alles en iedereen hebben achtergelaten in Nepal en dat zij geen enkel opvangnetwerk hebben waarop ze kunnen terugvallen in Nepal. In weerwil van verzoekers' betoog heeft verweerder gemotiveerd op dit element waar hij stelt dat het ongeloofwaardig is dat zij geen familie meer zouden hebben in Nepal en strijdig met de eerdere verklaringen van verzoeker tijdens zijn asielprocedure. Bovendien, stelt de gemachtigde, is Nepal voor verzoekers geen onbekend land daar zij er zijn geboren en opgroeiden. Hun integratie in de Belgische samenleving kan niet worden vergeleken met hun Nepalese identiteit. De

gemachtigde wijst er tenslotte op dat verzoekers de hulp kunnen inroepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om hun terugkeer te vergemakkelijken en steun te krijgen.

Verzoekers kunnen gelet op het voorgaande niet worden gevolgd in hun stelling dat verweerder naliet te onderzoeken of er een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekers tonen ook niet aan dat verweerders argumentatie, die toelaat te begrijpen waarom hij oordeelde dat de algemene situatie in Nepal geen aanleiding geeft tot de vaststelling dat zij in een situatie dreigen terecht te komen die van die aard is dat moet worden aangenomen dat zij worden gefolterd of worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, incorrect zou zijn.

Ten overvloede moet inzake de aangevoerde persoonlijke problemen en de algemene veiligheidssituatie in Nepal worden geduïd dat verzoekers lijken te vergeten dat zij, gelet op artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, elementen die verzoeker reeds aanhaalde ter ondersteuning van een verzoek om internationale bescherming en die werden verworpen door de asiendiensten niet op ontvankelijke wijze kunnen aanvoeren ter staving van het bestaan van een buitengewone omstandigheid, tenzij het zou gaan om elementen die werden verworpen omdat ze vreemd zijn aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voorziene criteria of omdat de beoordeling van deze elementen niet behoort tot de bevoegdheid van de asielinstanties, zodat zij *in casu* niet kunnen voorhouden dat verweerder de gegevens die verzoeker reeds aanvoerde bij zijn verzoek om internationale bescherming opnieuw zou dienen te beoordelen bij het onderzoek van de ontvankelijkheid van een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

Door verder toe te lichten wat dient te worden verstaan onder buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en door op algemene wijze te stellen dat zij niet akkoord gaan met het standpunt van verweerder dat uit de door hen aangevoerde gegevens niet kan worden afgeleid dat er een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bestaat, tonen verzoekers niet aan dat de eerste bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Verzoekers zetten nog uiteen dat zij in België hun leven hebben opgebouwd, dat hun schoolplichtig kind hier school loopt, dat zij reeds tien jaar in het Rijk verblijven en dat zij goed geïntegreerd zijn en wensen dat hun zoon in België kan opgroeien en zijn school kan afmaken. Door elementen uit hun machtigingsaanvraag van 31 januari 2019 te herhalen tonen verzoekers evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat uit voormelde gegevens geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan worden afgeleid.

Inzake de belangen van verzoekers' kind dat in België naar school gaat, merkt de Raad op dat verweerder heeft overwogen dat een terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijkerwijze indruist tegen het belang van het kind. Verweerder heeft uiteengezet dat het in het belang van het kind is dat het de administratieve situatie van de ouders blijft volgen. Gelet op de jonge leeftijd van het kind is dit standpunt niet kennelijk onredelijk. Verweerder heeft daarnaast aangestipt dat verzoekers steeds hebben geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verweerder heeft er vervolgens, op correcte gronden, op gewezen dat verzoekers niet aantonen dat een verdere scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en heeft uitvoerig toegelicht hoe het onderwijs in Nepal is georganiseerd. Verzoekers tonen door te beweren dat de scholingsmogelijkheden in Nepal beduidend minder zijn dan deze in België niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijk wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat hun kind niet verder naar school kan gaan in Nepal. Verweerder heeft niet alleen benadrukt dat het kind via zijn ouders kennis kan hebben van de Nepalese taal en cultuur maar het heeft ook nog familie in Nepal, waaronder een zus die in Nepal is achtergebleven bij familie. Het is in het belang van het kind dat het terug aansluiting kan vinden met zijn familie in Nepal. Bovendien is schoolgaan in Nepal niet onmogelijk en kan het evengoed verrijkend zijn voor zijn ontwikkeling. De ouders tonen niet aan dat het welzijn van hun kind niet gegarandeerd kan worden in Nepal. Zij schaden daarentegen de belangen van hun kind door hun jarenlange illegale verblijf op het Belgische grondgebied blijvend verder te zetten.

De Raad merkt op dat het niet kennelijk onredelijk is om, in het geval niet blijkt dat een kind, dat vanaf de geboorte bijna altijd in illegaliteit op het grondgebied verbleef gezien deze in januari 2012 is geboren,

nood heeft aan een speciale omkadering, te oordelen dat het feit dat dit kind in België naar school gaat niet kan worden aanvaard als een gegeven waaruit kan worden afgeleid dat het voor het gezin waartoe dit kind behoort zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Dit ongeacht de taal die dit kind als moedertaal zou beschouwen. Het is niet kennelijk onredelijk om, *in casu* aan te nemen dat verzoekers' kind naast het Nederlands de Nepalese taal spreekt aangezien er geen aanwijzingen zijn dat verzoekers een andere taal dan hun moedertaal zouden gebruiken bij de opvoeding van hun kind. Verzoekers' toelichting dat hun kind niet vertrouwd is met het Nepalees schrift leidt niet tot de conclusie dat dit kind in Nepal niet naar school zou kunnen gaan, dat het een leerachterstand zal ontwikkelen en dat het een schooljaar zou verliezen. Jonge kinderen kunnen zich immers, zoals verweerder heeft aangegeven, nog gemakkelijk aanpassen aan een nieuwe omgeving. De vaststelling dat verzoekers' kind in België werd geboren en nooit elders heeft verbleven doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verweerder heeft rekening gehouden met de ruimere belangen van verzoekers' kind en met het gegeven dat verzoekers' kind er belang bij heeft om ook zijn familieleden in Nepal te leren kennen, waaronder zijn zus die in Nepal is achtergebleven. Verzoekers betogen dat zij geenszins tot het welgestelde deel van de bevolking behoren. Evenwel verklaarde verzoeker dat hij voor zijn reis naar Europa ongeveer 4.000 euro betaalde. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om hieruit af te leiden dat verzoekers niet tot het arme deel van de bevolking in Nepal behoren nu zij beiden in staat waren naar Europa te reizen. Dat verweerder geen deugdelijke belangenafweging heeft gemaakt wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekers betogen dat het onredelijk is van verweerder te verwachten terug te keren naar Nepal waar zij in een mensonwaardige situatie terecht komen. Zij gaan met dit betoog evenwel voorbij aan verweerders vaststelling dat zij behoren tot de eerder welgestelde klasse in Nepal en dat hun familie, waaronder nog een kind dat bij familie is achtergebleven, in Nepal verblijft en er dus een sociaal netwerk aanwezig is dat hun de nodige steun kan bieden bij een eventuele tijdelijke terugkeer naar Nepal. Hij heeft ook gesteld dat verzoekers gebruik kunnen maken van een vrijwillig terugkeerprogramma en dat zij een terugkeerpremie en re-integratiesteun kunnen krijgen in het land van herkomst en de re-integratiesteun kunnen gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of te renoveren en om medische kosten te betalen. Verzoekers kunnen dus niet dienstig voorhouden dat de door hen aangebrachte socio-economische problematiek niet werd onderzocht en er blijkt niet dat verweerders vaststellingen incorrect zijn.

Verzoekers zijn verder niet akkoord met de wijze waarop verweerder de gegevens inzake hun integratie en lang verblijf beoordeelde, meer bepaald diens overweging dat elementen die wijzen op een integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van een landstaal en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie en lang verblijf in regel niet te beschouwen als elementen die wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder in voorliggende zaak niet kon terugvallen op een standpunt dat steun vindt in de rechtspraak van het hoogste administratieve rechtscollege of dat hij door dit te doen kennelijk onredelijk optrad.

Verzoekers tonen door erop te wijzen dat in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet het langdurig verblijf en de integratie niet worden vermeld als elementen die niet op ontvankelijke wijze kunnen worden ingeroepen en door aan te voeren dat deze elementen zowel in het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek in overweging kunnen worden genomen, niet aan dat verweerder gelet op het voorgaande in voorliggende zaak verkeerdelijk besloot dat de aangevoerde elementen inzake de

integratie enkel relevant zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Het feit dat de wetgever in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft bepaald dat een aantal elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard impliceert niet dat verweerder niet vermag te oordelen dat ook gegevens die niet in deze wetsbepaling zijn opgenomen niet toelaten het bestaan van een buitengewone omstandigheid vast te stellen.

Verzoekers' mededeling dat het niet vanzelfsprekend is om met een minderjarig kind te reizen, is niet van aard om te kunnen besluiten dat verweerder onterecht oordeelde dat geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, werd aangetoond.

Door nog uiteen te zetten dat verweerder rekening moet houden met alle elementen die zij aanvoerden, tonen verzoekers niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien of incorrect heeft beoordeeld. Zoals reeds gesteld blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing dat verweerder met betrekking tot elk element dat verzoekers aanvoerden heeft uiteengezet waarom het niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers maken, door erop te wijzen dat verzoeker gedurende vier jaar over een immatriculatieattest beschikte en bijgevolg over een tijdelijke verblijfsmachtiging, nodig voor de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag, niet aannemelijk dat verweerder onterecht stelde dat zij geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, hebben aangetoond. Verzoekers betwisten niet dat zij geen gevolg gaven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en sinds 2012 illegaal op het grondgebied verblijven.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Inzake de tweede bestreden beslissing staat het niet ter discussie dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van een geldig visum en dat het feitelijke gegeven dat aan de basis ligt van deze beslissing dus correct is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit wat voorligt, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Door onterecht voor te houden dat verweerder niet heeft voorzien in een deugdelijke motivering en door, evenzeer onterecht, te stellen dat verweerdere standpunten geen wettelijke rechtvaardigingsgrond hebben tonen verzoekers geen schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Verzoekers, hebben reeds jaren geleden hun land van herkomst verlaten.

Er werd door verwerende partij geen onderzoek gedaan naar de schending van art. 3 van het EVRM. Zij verwijzen naar de situatie i.v.m. het verzoek tot internationale bescherming, doch een asielprocedure is een andere procedure, met andere gronden. Bovendien is zijn asielprocedure reeds afgesloten in maart 2009. Men kan zich onmogelijk baseren op een onderzoek naar art. 3 van het EVRM dat reeds dateert van 2009.

Het is reëel dat, ondanks een negatieve beslissing m.b.t. een verzoek tot internationale bescherming, het voor verzoekers onmogelijk is om terug te keren uit vrees voor mensonterende situaties. Een verzoek tot internationale bescherming wordt op andere gronden gebaseerd en beoordeeld.

Nochtans dienen ze zelf ook een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens een negatieve beslissing te nemen.

Verzoekers zullen in een situatie van extreme armoede terecht komen, ondanks de veronderstelling van verwerende partij dat zij een welgestelde familie zijn gelet op hun vlucht naar Europa en het aanzienlijk bedrag dat hiervoor werd betaald. Hoe kunnen zij na dergelijk lange periode van afwezigheid de draad terug opnemen in een land waar hun zoon nooit eerder verbleven heeft.

Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had dienen te nemen.

Dat de beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM!

Zij hebben geen enkel opvangnetwerk en kunnen nergens terecht voor hulp of steun. Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM.”

3.4 Er dient te worden gesteld dat om te kunnen besluiten dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM werd geschonden dient te blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoekers in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin.

Met verwijzing naar de bespreking onder het eerste middel dient te worden gesteld dat verweerder de door verzoekers in hun aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, aangevoerde problematiek heeft onderzocht en heeft uiteengezet waarom hij meende dat hun verklaringen niet toelieten te concluderen dat zij in Nepal het slachtoffer dreigen te worden van folteringingen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verweerder heeft inzake de elementen die verzoeker aanvoerde om te stellen dat hij zijn land diende te ontvluchten gewezen op het feit dat zijn voorgehouden vrees als ongeloofwaardig werd beoordeeld door de asielinstanties en dat verzoekster nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verzoekers tonen, door te stellen dat verweerder geen eigen onderzoek heeft gevoerd en slechts heeft verwezen naar de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, niet aan dat zij in Nepal slachtoffer dreigen te worden van folteringingen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

In weerwil van verzoekers' betoog heeft verweerder rekening gehouden met de aangehaalde elementen dat zij niets of niemand hebben om op terug te vallen in Nepal, dat zij reeds jaren geleden Nepal hebben verlaten en dat hun zoon er nog nooit is geweest. Verweerder heeft rekening gehouden met al deze aangehaalde elementen en heeft uitvoering gemotiveerd waarom de verklaringen niet kunnen worden aanvaard, zoals blijkt uit de bespreking onder het eerste middel.

De beschouwingen in het tweede middel van verzoekers laten de Raad, net zoals deze in het eerste middel, niet toe te concluderen dat verweerder geen deugdelijk onderzoek zou hebben gedaan inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Nepal, laat staan dat zou kunnen worden vastgesteld dat verzoekers ingevolge de bestreden beslissingen een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan folteringingen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM en de belangen van het kind.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"De terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

" 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.¹⁰ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.¹¹ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekers kwamen jaren geleden naar België en bouwden hier een leven uit. Ze werden ouders van hun zoon D. die hier geboren is en schoolloopt.

Bovendien hebben zij hier meerdere sociale contacten door het schoolgebeuren van hun zoon en het vrijwilligerswerk dat verzoekers doen.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoekers en hun zoon dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maken. Dat verwerende partij hierover anders heeft geoordeeld is compleet onterecht!

Verzoekers hun belangen zijn volledig in België te situeren en zij bouwden hier een privéleven op waarbij verzoekers zich intens wisten te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van D. zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

"2. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar

ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. "

De belangen van een kind dienen steeds vooropgezet te worden!

D. werd in België geboren en heeft steeds sinds zijn geboorte in België gewoond. Hij loopt bovendien school in België. Al zijn belangen zijn duidelijk hier in België gesitueerd. Bovendien kent hij het land van herkomst van zijn ouders niet. Hij is er nog nooit geweest en heeft steeds ononderbroken met zijn ouders in België verbleven.

Het is in het belang van het kind dat hij samen met zijn vader en moeder (verzoekers) in België kan blijven en zijn school hier de komende jaren kan afmaken. Het sociale en culturele leven van D. is geheel in België te situeren.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."

(Eigen markering)

D. is diepgeworteld in België en heeft geen banden met Nepal.

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

De cruciale ontwikkeling van kinderen speelt zich af gedurende de eerste zes levensjaren. Hij heeft deze cruciale jaren in België meegemaakt en de effecten van een (gedwongen) afreis naar Nepal zal hij zijn volledige leven meedragen. Hij heeft steeds zijn best gedaan en zal het aanvoelen als een straf indien hij nu zijn school en vrienden dient achter te laten. Zijn ouders hebben gehandeld met zijn belangen in het achterhoofd, reden waarom zij in België gebleven zijn al die jaren. Huidige beslissing heeft niet voldoende rekening gehouden met de belangen van D.. Een ontworteling is hoe dan ook niet in het belang van het kind aangezien hij sterk vertrouwd is met de omgeving hier in België.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht

van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van het minderjarig kind dat ze allen in België kunnen blijven omdat een terugkeer naar het land van herkomst/afreis naar Nepal rechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor de minderjarige en aldus dient hun verblijf te worden geregulariseerd!

Schoolgaand kind

Verzoekers hun kind loopt zijn ganse leven al school in België (in de Nederlandse taal). Hij komt dan ook in aanmerking voor regularisatie op basis van schoolgaande kinderen, de aanvraag diende dan ook in de gegrondheid behandeld te worden.

Het feit dat het kind van verzoekers hier schoolgaand is, is een buitengewone omstandigheid. Immers, het kind kan moeilijk de school verlaten om terug te keren naar Nepal, om aldaar een aanvraag in te dienen?!

De enige oplossing is een regularisatie van hun verblijf!
Het kind heeft immers recht op onderwijs! Het kind groeit in België op met onze normen en waarden. Hier wordt gewoon met de toekomst van het kind gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord.

Hoe moet het kind terugkeren naar een land waar men niets kent?

Ook het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs.

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau.

De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Het is geheel tegen het belang van het kind dat verwerende partij stelt dat verzoekers met hun zoon (tijdelijk) kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een aanvraag tot regularisatie in te stellen. Niet alleen zal het kind een schooljaar verliezen en zal hij hierdoor een ernstige leerachterstand ontwikkelen, mogelijks onomkeerbaar. Hij zal uit zijn vertrouwde omgeving weggerukt worden.

Tevens kent hij Nepalees schrift niet. De begeleiding/scholing die hij al jaren doorloopt, gebeurt allemaal in het Nederlands. Ook dit heeft nefaste gevolgen voor D..

Uw Raad deed hierover, in een gelijkaardige zaak, reeds uitspraak. Het gezin verblijft al vele jaren in België. Het kind is niet in Nepal geboren en is er nog nooit geweest. Nepal heeft een compleet ander schrift hetgeen het kind niet kent. Wanneer verzoekers gedwongen zouden worden om de 9bis-aanvraag in het land van herkomst, zijnde Nepal in te dienen, zou het kind daar gedurende een onbepaalde tijd naar school moeten gaan, een school dat niet aangepast is voor de noden van een "buitenlands kind". Het feit dat hij het Nepalees schrift niet kent, laat dit niet toe. Dit vormt volgens de RvV een buitengewone omstandigheid om de 9bis-aanvraag in België in te dienen.

Dat men in de bestreden beslissing aldus onterecht geoordeeld heeft dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat er wel degelijk een veelheid aan elementen in dit dossier aanwezig

zijn die maken dat de aanvraag ontvankelijk én gegrond is. Dat verzoekers dan ook vragen om de beslissing te willen vernietigen.”

3.6 De Raad dient te duiden dat het enkele feit dat verzoekers reeds verscheidene jaren in België verblijven en banden opbouwden in het Rijk niet automatisch impliceert dat verweerder de verplichting zou hebben om hun, gelet op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk te machtigen of dat hij geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen nemen (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S v. Zwitserland, § 44).

Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoekers voorheen nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd en dat zij slechts in het Rijk konden verblijven in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag om internationale bescherming van verzoeker en inzake de medische aanvraag van verzoeker. Verzoekers wisten of behoorden te weten dat zij het Rijk zouden dienen te verlaten indien hun aanvragen werden afgewezen. Het privéleven waarop verzoekers zich beroepen kwam dus tot stand gedurende een periode waarbij het van in het begin duidelijk was dat het behoud van dit privéleven binnen België een precair karakter had (EHRM 10 november 2015, nr.70429/10, Moreno Benavides v. België, § 48).

Verweerder heeft alvorens de bestreden beslissingen te nemen ook vastgesteld dat verzoekers hun leven zonder grote problemen kunnen verderzetten in hun land van herkomst. Hij heeft erop gewezen dat werd geconstateerd dat zij geen gevaar lopen in Nepal en dus geen nood hebben aan een internationale beschermingsstatus. Verweerder stelde vast dat verzoekers nog familie hebben in dat land en zelfs nog een kind dat bij familie verblijft en er dus kunnen beschikken over een opvangnetwerk. Hij heeft tevens uiteengezet dat verzoekers gebruik kunnen maken van de ondersteuning via terugkeerprogramma's. Daarnaast heeft verweerder ook overwogen dat de integratie en de banden die verzoekers tijdens hun verblijf in België opbouwden niet kunnen worden vergeleken met deze in hun land van herkomst waar zij verwanten hebben en opgegroeid zijn. Verweerder heeft ook in aanmerking genomen dat verzoekers een kind hebben dat in België naar school gaat en dat, gelet op de bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de belangen van dit kind mee dienden te worden betrokken bij zijn beoordeling. Hij heeft uitvoerig geargumenteed waarom hij meent dat verzoekers' kind ook in Nepal naar school kan gaan. Hierbij heeft verweerder toegelicht hoe het onderwijssysteem in dat land is opgebouwd en heeft hij overwogen dat verzoekers' zoon, gelet op de jonge leeftijd van dit kind, zich nog gemakkelijk zal kunnen aanpassen. Het standpunt dat jonge kinderen zich in regel nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een leven in een ander land is conform aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk, § 90). Verzoekers' bewering dat hun zoon het Nepalese schrift niet kent en dat de Raad in een individueel geval, waarbij niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak, zou hebben geoordeeld dat dit een buitengewone omstandigheid is, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verweerder heeft ook de andere belangen van verzoekers' kind in aanmerking genomen en gesteld dat het in het belang van het kind kan zijn om op te groeien in de aanwezigheid van familie en van zijn zus in Nepal. Hij heeft geoordeeld dat verzoekers niet aantonen dat hij niet met zijn familie in een goede opvoedingsomgeving voor hun kind zouden kunnen voorzien in Nepal. Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens bovendien evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van jonge kinderen om niet te worden gescheiden van de ouders die instaan voor de opvoeding van dit kind. Dit impliceert dat wanneer de ouders die zorg dragen voor dit kind, net zoals dit kind zelf, in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en het Rijk moet verlaten, deze ouders zich hierbij moeten laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de ouder-kind band niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij op de aan verzoekster ter kennis gebrachte beslissingen ook de naam van hun kind heeft vermeld.

Voorts moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül v. Zwitserland, § 38; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Er dient *in casu*, gezien de voorgaande vaststellingen, dan ook te worden geconcludeerd dat verweerder een deugdelijke belangenafweging doorvoerde en dat geenszins blijkt dat er op hem enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf af te wijzen of om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Verzoekers tonen door hun standpunten te herhalen niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.7 In het vierde en vijfde middel, die enkel gericht zijn tegen de tweede en derde bestreden beslissing en die omwille van hun onderlinge samenhang samen kunnen worden behandeld, voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van de middelen zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Verzoekers kregen een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 en 8 van het EVRM, rechten van het kind en de scholingsmogelijkheden indien verzoekers dienen terug te keren naar Nepal.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in haar geheel te onderzoeken!

De beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Eerst en vooral werd er onzorgvuldig gehandeld door Dienst Vreemdelingenzaken te Anderlecht. Verzoekers mochten op 27.11.2020 de brief i.v.m. de negatieve beslissing in ontvangst nemen. Op het schrijven gericht aan de DVZ Anderlecht werd er melding gemaakt van een onontvankelijkheidsbeslissing inzake de regularisatieaanvraag o.b.v. 9bis alsook een bevel om het grondgebied te verlaten voor alle leden van het gezin. De onontvankelijkheidsbeslissing mochten verzoekers echter niet in ontvangst nemen.

Uw Raad zal zien dat de kopie, gevoegd bij huidig beroepsverzoekschrift, niet werd ondertekend door verzoekers voor ontvangst.

Er werd meermaals bij DVZ Anderlecht aangedrongen tot het bekomen van deze beslissing, doch werd geweigerd deze af te leveren.

Het is de taak van de staatssecretaris en in het bijzonder zijn gemachtigde om de argumenten waarop de beslissing tot onontvankelijkheid gebaseerd is, over te maken aan de betrokkenen zodat zij zich hiertegen kunnen weren. Zonder beslissing kan hiertegen geen beroep worden ingesteld en zal zelfs het beroep onontvankelijk verklaard worden bij gebreke aan beslissing.

Dit kan echter niet de bedoeling zijn.

Bovendien wordt in de beslissing melding gemaakt van een andere alias. Verzoeker heeft in het verleden met een vals paspoort zijn vlucht vanuit Nepal naar Europa gemaakt. Hij heeft echter nooit deze valse identiteitsgegevens gebruikt om een procedure op te starten bij de Belgische autoriteiten. In vorige beslissingen werd hiervan ook nooit melding gemaakt.

Het is internationaal toegelaten om met alle middelen die nodig zijn, te vluchten van mensonterende situaties indien men een gegronde vrees heeft tot vervolging. Verzoeker heeft dan ook in het verleden

een vals paspoort gebruikt om deze vlucht te bewerkstelligen, doch eens in België aangekomen, heeft hij zijn werkelijke identiteitsgegevens opgegeven en onder deze gegevens een verzoek tot internationale bescherming gedaan bij de Belgische autoriteiten. Hij heeft dan ook nooit een valse identiteit in België aangenomen.

Het is onnodig om hiervan melding te maken op huidige onontvankelijkheidsbeslissing.

Tenslotte is het zeer onzorgvuldig van verwerende partij om geen nieuw onderzoek te doen naar de schending van art. 3 van het EVRM. Zij verwijzen naar de situatie i.v.m. het verzoek tot internationale bescherming, doch een asielprocedure is een andere procedure, met andere gronden. Bovendien is zijn asielprocedure reeds afgesloten in maart 2009. Men kan zich onmogelijk baseren op een onderzoek m.b.t. art. 3 van het EVRM dat reeds dateert van 2009.

Het is zeker niet ondenkbaar, ondanks een negatieve beslissing m.b.t. een verzoek tot internationale bescherming, het voor verzoekers onmogelijk is om terug te keren uit vrees voor mensonterende situaties. Een verzoek tot internationale bescherming wordt op andere gronden gebaseerd en beoordeeld.

Men dient dan ook een grondig, individueel en actueel onderzoek te verrichten alvorens een negatieve beslissing te nemen.

Dit als dusdanig naast zich neerleggen en dit niet naar behoren onderzoeken is dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers haalden in hun aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

" Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Nepal behoort nog steeds tot de armste landen in onze wereld. De economie wordt er gekenmerkt door een zeer ongelijke verdeling van de welvaart. Het gemiddelde inkomen per mens van de bevolking in Nepal bedraagt 240 Euro op jaarbasis. Meer dan de helft van de bevolking moet zien rond te komen met 1 Euro per dag.

Verder heeft de bevolking bijna geen eten en wonen meer dan de helft van de Nepalese inwoners in sloppenwijken in plaats van fatsoenlijke huizen. In Nepal is ruim 45% van de bevolking analfabeet. Bij vrouwen ligt dat percentage zelfs op 58%.

Intussen zijn verzoekers reeds jaren op Belgisch grondgebied en werd hun zoon hier geboren. Zij hebben in hun land van herkomst alles en iedereen achterlaten en hebben geen enkel opvangnetwerk waarop zij kunnen terugvallen in Nepal. Zij kunnen in geen enkel geval rekenen op de steun van familie of vrienden om hen bij te staan aangezien zij reeds jaren geleden vertrokken zijn en daar niemand meer hebben.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men beslist tevens op 01.10.2020 ook tot een bevel om het grondgebied te verlaten en aldus dient men een onderzoek te verrichten en op basis van de actuele situatie te beoordelen of zij al dan niet kunnen terugkeren zonder enig gevaar te lopen.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst in hoofde van verzoekers gevoerd!

Door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM immers geschonden worden. Niet alleen is er sprake van erbarmelijke omstandigheden in Nepal zeker na de COVID-19 epidemie, maar tevens zal hun zoon dienen mee af te reizen naar een land waar hij nooit verbleven heeft. Hier werd geen of onvoldoende rekening mee gehouden en geen enkel onderzoek naar gevoerd hoewel dit een enorme impact zal hebben zowel op zijn leven als dat van het ganse gezin.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479.83), 12 maart 1984).

Verzoekers hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM (infra). Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegden verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkenen om naar hun land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Nepal om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Zij hebben in België hun leven opgebouwd en werden in België ouder van een zoon, inmiddels 8 jaar. Hij loopt ondertussen enkele jaren school, heeft net het 3de leerjaar aangevat en is schoolplichtig

De reis naar Nepal, een land waar hij nooit heeft verbleven, zal voor hem nefaste gevolgen hebben. Hij zal uit zijn vertrouwde omgeving (begeleiding, school, familie) gehaald worden om naar een land af te reizen waar hij nooit heeft verbleven, waar alles en iedereen nieuw is en de noodzakelijke begeleiding ontoereikend of helemaal niet beschikbaar is.

Verzoekers verblijven hier intussen meer dan 10 jaar en hebben zich geheel aangepast aan de Belgische waarden en normen. Het enige wat zij willen is dat hun zoon met deze waarden en normen verder laten opgroeien en dat hij zijn school hier kan afmaken.

Er wordt tevens vermeld dat verzoekers tot het welgestelde deel van de bevolking zou behoren gelet op het feit dat hij zijn vlucht naar België heeft kunnen bekostigen en deze +- 350.000 roepies heeft gekost. Hij heeft, om dat te bekostigen, zijn hebben en houden moeten verkopen. Hij had een gegronde vrees voor zijn leven en heeft dan ook deze keuze, uit noodzaak, moeten maken. Dit gezin behoort geenszins tot het welgestelde deel van de bevolking.

Tenslotte wordt hun zoon wel degelijk in het Nederlands opgevoed. Hij heeft steeds in het Nederlands les gevolgd.

Zij wensen dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoekers hun verblijf en hun integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekers en hun zoon bevinden zich immers in België! Uiteraard dient ook het feit dat D. hier geboren is en enkel en alleen in onze maatschappij heeft geleefd, als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Hij kind heeft hier al meerdere jaren en enkel en uitsluitend in onze taal school gelopen (infra).

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland invoeren.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

• je kind zou een school- of academiejaar verliezen "

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in hun bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

Lopende asielprocedure

Schending van artikel 3 of 8 EVRM

Administratieve onmogelijkheid Medische elementen

Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden

(Eigen markering)

Dat verzoekers wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Zij kunnen toch niet terugkeren naar Nepal om aan te tonen dat zij in Nepal in een mensonwaardige situatie terechtkomen.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Deze beslissingen schenden de motiveringsverplichting

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekers de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekers mochten de onontvankelijkheidsbeslissing niet persoonlijk in ontvangst nemen. Deze is door hun raadsman opgevraagd via openbaarheid van bestuur. Er heeft tot op heden geen correcte kennisgeving plaatsgevonden in dit dossier.

Verzoekers kunnen op geen enkele manier uit de beslissingen afleiden waarom hun langdurig, deels legaal verblijf, werkbereidheid en hun integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie van hun verblijf.

Bovendien wordt aan D., de zoon van verzoekers, de koppigheid verweten van zijn ouders, verzoekers. Zij wensen enkel het beste voor hun zoon te bekomen in Europa. Zij wensen hem een beter leven te bezorgen dan in Nepal ooit mogelijk was geweest. Deze situatie wordt doorheen de beslissing verweten aan de zoon.

Zij hebben echter het beste willen maken van de situatie. D. gaat in België naar school. Hem nu van school halen, zal nefaste gevolgen hebben voor zijn toekomst niet enkel op professioneel vlak (onderwijs, tewerkstelling), maar ook op sociaal vlak. Hij zal de vriendjes die hij op school heeft en de contacten die hij heeft opgebouwd gedurende de jaren dienen achter te laten.

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“de elementen van integratie (het volgen van Nederlandse en Franse taallessen, het spreken van de Nederlandse taal, de tewerkstellingsmogelijkheden in België, het vrijwilligerswerk, hun kennissenkring, de stelling dat betrokkenen zich aangepast hebben aan de Belgische cultuur, waarden en normen en in België in eigen onderhoud willen kunnen voorzien) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen!

Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot verblijf kan zijn voor verzoekers.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Bovendien hebben deze elementen van integratie zich tijdens legaal verblijf voorgedaan. Verzoeker genoot nl. 4 jaar van een attest van immatriculatie en het legaal verblijf dat daarmee gepaard gaat.

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is! Dit betekent dan ook een interpretatie contra legem.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoekers op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op hebben, zodat zij kunnen werken en bijdragen in de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wensen. Tevens is het voortzetten van de scholing van D, hier in België ook zeer belangrijk gezien de scholingsmogelijkheden in Nepal beduidend minder, soms onmogelijk zijn temeer daar D. nog nooit in Nepal heeft verbleven en zich nooit het Nepalees schrift heeft eigen gemaakt en er dus als dusdanig nooit in die taal scholing heeft gekregen.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en dat zij van mening zijn dat hun régularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden, reden waarom ze een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis in dienden teneinde hun verblijf te regulariseren.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekers verblijven al geruime tijd in België! Dat zij dan ook onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, zij hebben hier immers een leven in veiligheid opgebouwd! Dat voor D. België "het land van herkomst" is gezien hij hier geboren is en hij nog nooit elders verbleven heeft.

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissingen van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Deze beslissingen schenden het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

D., de zoon van verzoekers, loopt school in België. Hij werd hier geboren en groeit op volgens de Belgische waarden en normen. Het feit dat hij schoolgaand is en bij een weigering van een regularisatie een schooljaar dreigt te verliezen, betekent dat er sprake is van buitengewone omstandigheden.

Het argument van verwerende partij dat hij ook school kan lopen in Nepal is in dat kader absoluut onredelijk! Het belang van het kind wordt wel degelijk geschaad. Er wordt geen rekening gehouden met de mentale gevolgen van een afreis naar Nepal (er kan niet gesproken worden van een terugkeer gelet op het feit hij in België geboren werd). Het is onredelijk van verwerende partij om te verwachten dat het kind zomaar naar Nepal kan gaan om daar naar school te gaan en aldus weggetrokken wordt uit zijn vertrouwde omgeving, om dan een regularisatie aan te vragen in Nepal.

Dat de situatie van verzoekers en hun zoon wel degelijk van die aard is dat minstens een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is. De schoolplicht en ook het schooltraject dat het kind hier reeds heeft afgelegd dienen hierbij zeker in aanmerking te worden genomen.

Bovendien is het ook niet redelijk van verwerende partij om te verwachten van verzoekers dat hun zoon een schooljaar verliest om op die manier een aanvraag te doen bij de bevoegde autoriteiten in het land van herkomst. Het kind is niet vertrouwd met het Nepalees schrift en zal een ernstige leerachterstand ontwikkelen die hem niet ten goede komt. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit geen schending van het belang van het kind zou zijn. Er wordt gesteld dat hij via zijn ouders kennis heeft van het Nepalees schrift en dat dit verrijkend kan zijn voor zijn ontwikkeling. Een kind van deze leeftijd wegrukken uit zijn vertrouwde omgeving om hem over te brengen naar een land waar hij niet mee vertrouwd is, waar hij niemand kent en de taal niet van spreekt, is voor een kind van 8 jaar niet verrijkend. Dit is zeer beangstigend.

Dat het voor zich spreekt dat dit niet vanzelfsprekend is voor verzoekers om met hun zoon deze reizen te ondernemen en dat dit bovendien ook in alle redelijkheid niet van verzoekers verwacht kan worden! Het is ook zeer onredelijk te stellen dat dit verrijkend KAN zijn. Dit is een veronderstelling van verwerende partij. Er kan onmogelijk aangetoond worden dat hiernaar onderzoek werd verricht.

Hij loopt ondertussen al ettelijke jaren school in België, in het Nederlands. Hierdoor heeft hij het Nepalees schrift nooit geleerd en heeft hij nooit in een andere dan de Nederlandse taal/schrift school gelopen . Dit is namelijk ver verwijderd en volledig verschillend van het Nepalees schrift.

Dat hiermee dan ook rekening gehouden moet worden, (arrest RvV - 181.193 d.d. 24.01.2017). Men kan niet louter stellen dat dit wel geleerd zal zijn via de ouders, zeker niet nadat hij reeds enkele jaren in het Nederlands school loopt. Hij zal in Nepal niet kunnen aarden of volgen. Ook heeft hij in België een uitgebreide vriendenkring uitgebouwd die hij moet achterlaten.

Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden zijn die een aanvraag in België mogelijk maken en dat de buitengewone omstandigheden door verzoekers werden aangetoond, doch door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden.

Tweede middel: schending van artikel 3 EVRM - verbod op foltering en mensonterende behandelingen

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Verzoekers, hebben reeds jaren geleden hun land van herkomst verlaten.

Er werd door verwerende partij geen onderzoek gedaan naar de schending van art. 3 van het EVRM. Zij verwijzen naar de situatie i.v.m. het verzoek tot internationale bescherming, doch een asielprocedure is een andere procedure, met andere gronden. Bovendien is zijn asielprocedure reeds afgesloten in maart 2009. Men kan zich onmogelijk baseren op een onderzoek naar art. 3 van het EVRM dat reeds dateert van 2009.

Het is reëel dat, ondanks een negatieve beslissing m.b.t. een verzoek tot internationale bescherming, het voor verzoekers onmogelijk is om terug te keren uit vrees voor mensonterende situaties. Een verzoek tot internationale bescherming wordt op andere gronden gebaseerd en beoordeeld.

Nochtans dienen ze zelf ook een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens een negatieve beslissing te nemen.

Verzoekers zullen in een situatie van extreme armoede terechtkomen, ondanks de veronderstelling van verwerende partij dat zij een welgestelde familie zijn gelet op hun vlucht naar Europa en het aanzienlijk bedrag dat hiervoor werd betaald. Hoe kunnen zij na dergelijk lange periode van afwezigheid de draad terug opnemen in een land waar hun zoon nooit eerder verbleven heeft.

Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had dienen te nemen.

Dat de beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM!

Zij hebben geen enkel opvangnetwerk en kunnen nergens terecht voor hulp of steun. Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM."

3.8 Daar de middelen in wezen de grieven hernemen die reeds werden aangevoerd in het eerste en het tweede middel kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van deze middelen waarbij reeds werd vastgesteld dat de kritiek van verzoekers ongegrond is.

In zoverre verzoekers in de hoofding van het vierde middel ook verwijzen naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat, nu reeds werd vastgesteld dat niet werd aangetoond dat de

bepalingen van de wet van 29 juli 1991 werden geschonden, ook niet kan worden aangenomen dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat ook voorziet in een formele motiveringsplicht, werd miskend.

3.9 Verzoekers voeren in een vijfde middel, dat enkel is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“De terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

" 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.¹⁹ Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.²⁰ Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM²¹ hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.²² De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.²³ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekers kwamen jaren geleden naar België en bouwden hier een leven uit. Ze werden ouders van hun zoon D. die hier geboren is en schoolloopt.

Bovendien hebben zij hier meerdere sociale contacten door het schoolgebeuren van hun zoon en het vrijwilligerswerk dat verzoekers doen.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoekers en hun zoon dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maken. Dat verwerende partij hierover anders heeft geoordeeld is compleet onterecht!

Verzoekers hun belangen zijn volledig in België te situeren en zij bouwden hier een privéleven op waarbij verzoekers zich intens wisten te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De belangen van D. zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

De belangen van een kind dienen steeds vooropgezet te worden!

D. werd in België geboren en heeft steeds sinds zijn geboorte in België gewoond. Hij loopt bovendien school in België. Al zijn belangen zijn duidelijk hier in België gesitueerd. Bovendien kent hij het land van herkomst van zijn ouders niet. Hij is er nog nooit geweest en heeft steeds ononderbroken met zijn ouders in België verbleven.

Het is in het belang van het kind dat hij samen met zijn vader en moeder (verzoekers) in België kan blijven en zijn school hier de komende jaren kan afmaken. Het sociale en culturele leven van D. is geheel in België te situeren.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."

(Eigen markering)

D. is diepgeworteld in België en heeft geen banden met Nepal.

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

De cruciale ontwikkeling van kinderen speelt zich af gedurende de eerste zes levensjaren. Hij heeft deze cruciale jaren in België meegemaakt en de effecten van een (gedwongen) afreis naar Nepal zal hij zijn volledige leven meedragen. Hij heeft steeds zijn best gedaan en zal het aanvoelen als een straf indien hij nu zijn school en vrienden dient achter te laten. Zijn ouders hebben gehandeld met zijn belangen in het achterhoofd, reden waarom zij in België gebleven zijn al die jaren. Huidige beslissing heeft niet voldoende rekening gehouden met de belangen van D. Een ontworteling is hoe dan ook niet in het belang van het kind aangezien hij sterk vertrouwd is met de omgeving hier in België.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NE

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten. Het is in het belang van het minderjarig kind dat ze allen in België kunnen blijven omdat een terugkeer naar het land van herkomst/afreis naar Nepal rechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor de minderjarige en aldus dient hun verblijf te worden geregulariseerd!

Schoolgaand kind

Verzoekers hun kind loopt zijn ganse leven al school in België (in de Nederlandse taal). Hij komt dan ook in aanmerking voor regularisatie op basis van schoolgaande kinderen, de aanvraag diende dan ook in de gegrondheid behandeld te worden.

Het feit dat het kind van verzoekers hier schoolgaand is, is een buitengewone omstandigheid. Immers, het kind kan moeilijk de school verlaten om terug te keren naar Nepal, om aldaar een aanvraag in te dienen?!

De enige oplossing is een regularisatie van hun verblijf!

Het kind heeft immers recht op onderwijs! Het kind groeit in België op met onze normen en waarden. Hier wordt gewoon met de toekomst van het kind gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord.

Hoe moet het kind terugkeren naar een land waar men niets kent?

Ook het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs.

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau.

De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Het is geheel tegen het belang van het kind dat verwerende partij stelt dat verzoekers met hun zoon (tijdelijk) kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een aanvraag tot regularisatie in te stellen. Niet alleen zal het kind een schooljaar verliezen en zal hij hierdoor een ernstige leerachterstand ontwikkelen, mogelijks onomkeerbaar. Hij zal uit zijn vertrouwde omgeving weggerukt worden.

Tevens kent hij Nepalees schrift niet. De begeleiding/scholing die hij al jaren doorloopt, gebeurt allemaal in het Nederlands. Ook dit heeft nefaste gevolgen voor D..

Uw Raad deed hierover, in een gelijkaardige zaak, reeds uitspraak. Het gezin verblijft al vele jaren in België. Het kind is niet in Nepal geboren en is er nog nooit geweest. Nepal heeft een compleet ander schrift hetgeen het kind niet kent. Wanneer verzoekers gedwongen zouden worden om de 9bis-aanvraag in het land van herkomst, zijnde Nepal in te dienen, zou het kind daar gedurende een onbepaalde tijd naar school moeten gaan, een school dat niet aangepast is voor de noden van een "buitenlands kind". Het feit dat hij het Nepalees schrift niet kent, laat dit niet toe. Dit vormt volgens de RvV een buitengewone omstandigheid om de 9bis-aanvraag in België in te dienen.

Dat men in de bestreden beslissing aldus onterecht geoordeeld heeft dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat er wel degelijk een veelheid aan elementen in dit dossier aanwezig zijn die maken dat de aanvraag ontvankelijk én gegrond is. Dat verzoekers dan ook vragen om de beslissing te willen vernietigen."

3.10 Aangezien de grief die verzoekers ontwikkelen vergelijkbaar is met deze die zij aanvoerden in hun derde middel kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van dit derde middel en te herhalen dat verzoekers met hun toelichting geen schending van het door hen aangevoerde artikel 8 van het EVRM aantonen.

Het vijfde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN